

Възкачване на планината Олимпъ.

А. Р-ковъ.

Въ миналитѣ времена планинитѣ—тѣхнитѣ високи и непристъпни части — сж задавали само страхъ у народитѣ. Дълбока неизвестностъ и таинственостъ покривали тия планини и въ въображението на народитѣ се създавали най-разнообразни и чудни легенди за тѣхъ. Обаче отъ началото на миналия вѣкъ на-самъ ученитѣ започнаха да изследватъ планинитѣ, да се възкачватъ по тѣхъ, както и да измѣрватъ височинитѣ на върховетѣ имъ. Днеска вече малко отъ високитѣ планини на земното кълбо не сж възкачени. Това сж най-трудновъзкачните планини, покрити съ непроходими снѣжни прѣспи и ледници. Но тамъ въздухътъ е и много рѣдкъ, та мъчно се диша и дори е невъзможно да се диша—ето още една голѣма пречка за възкачването на тия много високи планини.

На Балканския полуостровъ до последно време бѣше останала само една планина, на която човѣкъ не бѣше се възкачилъ. Това е планината Олимпъ. И това бѣше не поради нейната недостъпностъ, а поради това, че тя бѣше въ предѣлитѣ на една несигурна държава (Турция), въ склоноветѣ ѝ се криеа разбойнишки банди, а наоколо е рѣдко населена съ бѣдно, несигурно и доста диво население. Така щото по склоноветѣ на планината нѣма подслонъ за ношуване, а нощитѣ тукъ сж студени. Никой ученъ не можеше да се реши да се възкачи на планината Олимпъ. Наистина, въ 1911 г. германскиятъ инженеръ Едуардъ Рихтеръ на нѣколко пѣти бѣше се опиталъ да се възкачи на Олимпъ. Но при третото си пѣтуване той бѣше хванатъ отъ една банда, която уби придружаващитѣ го двама стражари (турци), а него, следъ три месечно държане, пусна на свобода срещу голѣмъ откупъ.

Така щото Олимпъ, планината на древнитѣ грѣцки богове, до преди нѣколко години само бѣше останала девствена и непристъпна. Нейнитѣ високи върхове, често покрити или обвити съ мъгли, въ въображението на народитѣ се рисуваха съ таинствени скали, съ тронове на богове и богини. Известно е на всички ни, че древнитѣ грѣци тукъ поставяха жилището на своитѣ богове. За най-високата тѣмъ известна планина, непристъпна и страшна, тѣ сж създали такива легенди, съ които дълго време сж хранѣли душата на цѣлия народъ.

Обаче въ 1913 год., когато Олимпъ мина въ предѣлитѣ на Гърция, двама учени, почитатели на древна Гърция, французитѣ Фр. Боасона и Дан. Бод-Бови, се опитаха и първи успѣха да я възкачатъ. Околнитѣ жители сж познавали само второстепеннитѣ по височина върхове на Олимпъ, като **Сколионъ** и **Св. Илия**, които единствени сж били възкачвани. А главнитѣ височини, именно **Тритѣ Врахи** (което ще рече **скали**), сж скалисти конуси съ отвесни страни, та възкачването на тѣхъ е много трудно и изисква употреѣбата на вѣжа. Затова само хора свикнали да